Ч. 81 Середа 10 (23) цьвітня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Наслідник Сіпяґіна — Розрухи в Фінляндиї).

В пятницю лучила ся д-рови Керберови нова нагода звернути ся до послів з рішучою пригадкою. Від минувшої осени не запехує др. Кербер ніякої нагоди, щоби не споглянув критично на кождочасне положенє парляментарне і не звернув на се бачности послів. Так і в пятницю зазначив др. Кербер, що є ріжні способи нехтованя парляментаризму, а між тими єсть безплодність найнебезпечнійшим способом. Міністер-президент замітив зовсім рішучо, що такий як тепер спосіб веденя буджетової розправи не дасть ся в будуччині удержати, а безконечні промови ведуть до безплодности, яку піддержують ще всякі церепони, що від часу до часу стають в дорозі. Др. Кербер пригадав знов недвозначно, що задачею парляменту єсть, спільно з правительством правити державою, а не лише розправляти.

Новий російский міністер внутрішних справ, Вячеслав Плеве, дійсний тайний радник, сенатор і секретар держави, іменований на місце погибшого Сипяґіна. Родив ся 1846 р. а кінчив правничий видил на московскім університеті, і спинаючи ся скоро по драбині державно-поліцийних становиск і достоїньств, ступив тепер на своє впливове і відвічальне місце. Плеве належить до найбільше консервативних мужів державних Росиї. По скінченю правничих студиів, став помічником прокуратора в Москві. Звідси перенесли єго до Володимира, а відтак до Тули, Вологди, а вкінци дістав ся був до Варшави. В Варшаві був прокуратором з початком вісімдесятих років. Коли в Кракові в р. 1880 відбував ся великий процес против социялістів, Плеве прибув в цивільнім строю до Кракова, і через кілька тижнів прислухував ся розправі. В Варшаві відзначив ся Плеве головно на політичнім поли, тож звернув тим на себе увагу, і єго іменовано прокуратором в Петербурзї. Цар Александер II покликав Плевого раз до себе особисто, щоби почути справозданє з слідства против нігілістів. Плеве відзначив ся головно в слідстві о динамітовий замах в зимовій палатї. Відтак іменовали шефом департаменту державної поліциї, а в р. 1885 під Александром III став сенатором і помічником міністра внутрішних справ. На сім становиску він випрацював ряд проектів против німецких кольоністів в Росиї, против шляхти балтицких провінций, против жидів, взагалї против всіх кругів в державі не-православного віроісповіданя. В р. 1894 іменований шефом кодифікацийної комісиї державної ради. Від року був сенатором для Фінляндиї і головною підпорою ґенерала Бобрікова. Плеве уходив за приятеля Побєдоносцева і найскрайнійшого виконавця єго ідей.

Дня 17 с. м. відбували ся в Ґельсінґфорсї в Фінляндиї контрольні збори рекрутів, обовязаних до служби. Около 500 осіб криком і кашлем перешкаджало відчитаню дотичної статї закона войскового і виклткуваню назвищ рекрутів. Около полудня перервано збори. Коли комісар поліциї вийшов із зборів, товпа привитала єго криком і камінєм. Єго тяжко ранено і лиш помічникови поліцмайстра удало ся вирвати комісаря з рук товпи. Вкінци товпа уступила перед поліцією. По новім відкритю контрольних зборів появили ся знов демонстранти; між ними секретар фінляндского сенату і богато осіб з інтеліґенциї допускало ся гірших демонстраций як товпа. З 857 обовязаних ставити ся до контролї, явило ся всего лиш 57. Дня 18 перед полуднем відбувала комісия засіданє в одній касарни. Кілька тисяч осіб обсадило площу перед касарнею і не хотїло уступити. Товпа приймала виходячих з касарні рекрутів проклонами і камінєм. О годині 2 по полудни, коли демонстранти не розходили ся, вислано против них цілу поліцию і козаків, а також 2 роти войска. Демонстранти повитали войско камінєм і покалїчили кільканайцятьох вояків та одного офіцира. Козаки не робили ужитку з оружия, позволено їм лиш ужити нагаїв. Демонстрациї тревали до 11-ої години в ночи.

Новинки.

Львів дня 22-го цьвітня 1902.

— **Іменованя.** II. Міністер просьвіти іменував професорів львівского університету дра Александра Колессу і дра Йосифа Семірадзкого, членами центральної комісиї для старинностий.

Через міст.

(З францускoго — Анрі Бордо.)

I.

— Перейдеш нині через міст?

— Не перейду нині через міст; нині так само як вчера і як завтра; через міст не перейду ніколи, ніколи, ніколи!

— Не хвали ся. Кажу тобі, що перейдеш через той міст! Перейдеш, кажу тобі, перейдеш!

Не було дня, щоби пан де Тарбаняк не посварив ся з тої причини з женою. Лише тон, в якім взаїмно промавляли до себе, становив якусь малу ріжницю; тон часом напрасний, часом насьмішливий і глумливий, то знов острий, колючий. Пані мала талант витягати той нещастний міст, і заєдно з цілою вічливостю питала зі злобним усьміхом: Перейдеш нині через міст? — і за кождим разом зазнавала приємности, коли бачила, як єї муж наставляв уши, немов би чув відгомін армати, і кидав ся з цілим завзятєм францускoго борця.

Той міст був просто сьмішною будівлею, котру пані веліла вимурувати мимо опору мужа, над малим потічком, перепливаючим парк, в котрім відбивало ся галузє надбережних дерев. Не треба було бути ніяким великаном, аби поставивши ногу з одного берега на другий, перейти єго, і потреба мосту була річию просто сумнівною.

Однако міст стояв, величавий, і лучив оба береги трівким луком; видавало ся, що потік був зроблений задля моста, такий той міст був супротив него великий.

Дармо барон де Тарбаняк боров ся против своєї жени кілька довгих місяців, аби єї примусити до відступленя від наміру будови моста. Пані сильно обставала при своїм мості, хотїла моста, гадала лише о мості, так, що бідний муж, побоюючи ся, аби не мав трех мостів, мусів згодити ся на один. Не дарував жені цілком того упору. Ділав підступними способами, (зробив навіть змову з робітниками, котрим платив потайно, аби не приймали ся роботи), одної ночи постарав ся о відверненє корита потічка, аби усунути всяку причину до будови того зненавидженого моста. Всьо ні на що; баронова подвоїла енерґію і сили, і одного красного дня побачив барон, на свій найбільший гнів, котрого навіть не старав ся укривати, як будова моста була довершена. Виострив цілу свою їдкість, довів до жорстокости порівнаня, аби осьмішити забаганку жени. Та відплатилась єму в свій спосіб: з мести дала величавий обід на відкритє нового „твору штуки“.

Запрошені гості, з'їхали ся численно, готові кождої хвилї до виявленя одушевленя, котрого вибух здержував барон поглядом. Перший, котрий прибув, був усьміхнений старушок, а що умів історию римску, сказав вічливо до пана де Тарбаняк:

— Отже будеш на своїм Рубіконі?

— Я ніколи в житю! — відповів барон поспішно, — берете мене за такого осла?

А старушок, запитаний про щось панию, обернув ся до неї з усьміхом.

Запрошені почали з'їздити ся. Барон витав всіх зі звичайною вічливостию; але на найменшу згадку о ненавистнім предметі насторошував ся як їж. Гості проковтували прикметники, якими хотїли славити міст, — причину нинїшнього пира, — не розуміючи цілком вражливости господаря.

По щедрім принятю, після провансальского звичаю, пані не мала нічого пильнійшого, як всіх гостий повести до парку; муж ішов на кінци, проклинаючи і сопучи, та вів попід руку старушка, що хотів витолкувати ся з сказаних перед пиром слів.

Ідучи так стежками тінистого парку, дійшли вкінци до моста, що гордо здіймав ся над потічком. Пані з радістним усьміхом приймала прибувших: всі по черзї перейшли через Рубікон, усьміхаючи ся вічливо; лиш муж лишив ся на тамтій стороні, держачи сильно малого старушка, що хотів освободити ся, аби зложити желаня бароновій.

— Не поставлю ноги на тім чудацкім мості! — говорив пан Тарбаняк тихо, але рішучо.

Але баронова таким потоком милих слівець заохочувала старушка, що той силою увільнив ся з рук барона, і дрібним, непевним кроком перейшов скоро цілий міст. На вид тої зради пан Тарбаняк не міг укрити ознаки невдоволеня, між тим, як по другій стороні

— Конкурси. Громада Яричів новий розписує конкурс на посаду лікаря з річною платнею 1.000 К. а крім того окрема платня за оглядини мерців і худоби. Поданя до 15-го мая с. р. — Галицкий краєвий видїл оголошує конкурс на 9-го безплатних місць в войскових заведенях з фондацыї цїсаря Франца Йосифа і 5 безплатних місць в войскових заведенях.

— Зі школи дяківскої в Зборові вийшло в сїм році 2 здібних дяків і 4 помічників дяківских. — Хто з веч. отців духовних потребував би одного або другого кандидата, зволить ласкаво звернутись до п. Т. Янишевского в Зборові.

— З Снятина. Хор рускої міщаньскої читальнї в Снятинї відспіває в материній церкви в велику пятницю дня 25-го н. ст. цьвітня с. р. страстні псальми на хори мужескі і мішані. Початок о год. 3 по полудни.

— Подія з оружием. Людвик Ґжежулка, челядник інтроліґаторский, пробуючи новий револьвер, так неосторожно з ним обходив ся, що перестрілив собі ліву руку. Стация ратункова заосмотрила єму рану. — Болеслав Куликовский, ученик I. кл. школи реальної, стріляючи вчера по полудни на подвірю реальности при ул. Вагілевича ч. 6 з фльоберта до воробців, поцїлив так нещасливо в око переходячого як-раз дозорця того дому, Михайла Гуменного, що треба було відвезти єго на клінїку. Гуменному грозить утрата ока.

— Переїхане. Візник Матій Марковский, їдучи в суботу вечером скоро і неосторожно улицею Городецкою, наїхав на 16-лїтну Олену Рущиньску, котра діставши ся під колеса воза, дізнала більших скалїчень на обох ногах. Рущиньску заосмотрило поготівле стациї ратункової, неосторожного візника замкнено до ареште.

— Небезпечна забавка. Кількаайцятилїтний парубок у шинкаря Фріда в Ринку ч. 12, совгаючи ся онегди вечером з пустоти по поручах сходів, перехилив ся і стративши рівновагу, покотив ся на діл. На скрутї сходів першого поверха зачепив ся однакож о поруче і повис за шию у воздусї. В хвили, коли поспішено єму з помочию, давав вже лиш слабі познаки житя. Поготівле стациї ратункової сконстатувавши потрясене мозку, відвезло жертву власної неосторожности до загального шпиталя.

— Великі огні. З Галича пишуть нам: Дня 16 с. м. займив ся в Блюдниках в домі Семеня Мельника огонь, від котрого погоріло 18 загород селяньских. Загальну шкоду обчисляють на 32.000 К. була обезпечена всего лиш на 10.900 К. При сильнім вітрі була велика небезпечність для цїлого села, тим більше, що громада не має сикавки. На щастє наспіла ще в пору сикавка з блюдницкого фільварку і помогла дуже богато. Пізнїйше приїхала також і добровільна сторожа пожарна з Галича. На місци пожежі удержувало лад трох жандармів галицкого постерунку. Причиною огню була по всій імовірности зла будова печи. При огни жидівка Сура Камер при вапошеню задушила свою дитину, котрій було ледви три днї. — Дня 17 с. м. був знов великий огонь в Романові пов. бобрецкого. Як нам з Бобреччини пишуть, згоріло там 25 хат зі всіми будинками господарскими. Цїла шкода виносить 66.000 К. З 25 погорільців було 20 обезпечених в товаристві „Дністер“ на загальну суму 40.000 К. Займило ся із хати господаря Андрія Карача, де дїти бавили ся сїрничками. Дуже велику поміч подали сторожі пожарні з Підгородища, Кодурова і Романова, тай другі місцеві люди, котрі всі збігли ся з приписаними знарядами до гашеня і спинили огонь, котрий при сильнім вітрі грозив цїлому селу.

— Родина Кріґера потерпіла чимало через послїдну війну. Старий Кріґер мав чотирох синів. Найстарший, Каспар Іван Генрих, трех імен, і другий з ряду син, Іван Адриян, борють ся ще з оружем в руці. Третий, Піет, сидить в невол на Цейльонї а четвертий, наймолодший, Тяард Андрій Петро, ранений, впав в руки Англичан, і помер в неволи осению. З шістьох внуків старого президента по двох старших синах, трех (сини Івана Адріяна) вже лягло на поли борби а з других трех (сини Каспра) один ще носить оруже, один ранений находить ся між Бурами, а другий ранений впав у руки Англичан. Менше більше така сама пропорция між борючими ся, раненими і поляглими на поли слави, єсть і серед кількадесяти братаничів та сестрінців Кріґера. Недаром Бури вважають пробуваючого в Европі старця до нинї своїм вождом-патріярхом. Се достоіньство купила собі родина Кріґерів кровю і смертию кількох десяток своїх членів.

Господарство, промисл і торговля.

Оборона від огню або сторожі огневі по селах.

Яких приладів потреба до гашеня огню?

Наші люди, коли їм згадати, що до гашеня огню треба конче відповідних приладів, боять ся видатків і то одна з найголовнїйших причин, длячого у нас так трудно завести сторожі огневі, не то вже по селах, але навіть і в многих міских громадах. А то видатки не такі страшні, як би здавало ся, коли хтось розумно і практично возьме ся до річи, а відтак можна й з боку знайти поміч. Найбільший видаток робить сикавка. Наше товариство ґімнастичне, котре бере ся тепер орґанїзувати сторожі пожарні по селах, виєднало в товаристві асекурацийнім „Дністер“ то, що се товариство готове давати громадам на закупно сикавок позички, сплачувані в малих ратах через кілька літ, через що громада того видатку майже не чує, а прочі прилади можна в громадї також з малим коштом мати.

Прилади конче потрібні до гашеня огню суть слідуючі: Сикавка, віз на сикавку, бочки на воду, ведерця до пошеня води, гаки або т. зв. гасильники, топори, душеницї і драбини.

Сикавка. Для сільских громад, де будинки суть майже виключно низькі, вистане зовсїм не дорога сикавка до переношеня, котру може чотирох людий легко перенести з місця на місце і уставити там, де єї потреба. Така сикавка складає ся з двох помп або рур металевих і великої банї межи ними, прикріплених до грубої деревляної підставки. Коли станути коло такої сикавки з боку так, щоби видїти як она довга, тогди видко по правій руцї одну помпу, котра ссе воду, а по лївій руцї другу помпу, котра тисне або толочить воду до банї по серединї межи обома помпами,

пані приймала з сияючим лицем складані їй желання.

Якусь малу хвилю брала барона покуса перейти через міст і грімким голосом розігнати всїх зібраних; але присяг, що єго нога нїколи не діткне того нещастного моста! Мимо свого віку перескочив потічок, але на нещастє — а в таких хвилях все мусить якесь лучити ся — упав кінцем ноги до води, котра розприскуючись пооблївала сукні пань.

— Ах, який ти неповоротний — крикнула утїшена баронова. — Тепер сам бачиш, як той міст потрібний.

II.

Спільне пожите стало тяжке і бурливе.

Коли лиш мала пані кого в гостинї, чим скорше вела в сторону моста: не богато хибувало, а заложила би була там свій будуар. Лїтом веліла поставити там свій фотель і проводила цїлі години та нудила ся, аби нудити мужа.

Муж був завзятий і нїколи не переходив того камінного луку. Як старинний Грек, вправлював ся в перескакуванє перепон. Коли случайно був в тій сторонї з женою, між тим, як она стоячи на мостї одушевляла ся видами, він скакав в ріжних місцях сюди і туди, на ріжні способи, з розгоном і без розгону, з ногами зложеними, а навіть на одній нозї.

— Чого так скачеш — кричала жінка розлючена.

— Доказую конечність твого моста! — відповідав злобно.

Коли барон мав кого з гостий, що не знав о тих домашних борбах, вів єго до парку, примушував переходити потічок, відтак толкував єму цїлий нерозум непотрібно збудованого моста. Задержував єго на снїданю, в часї котрого зручно наводив розмову на ту дразливу справу, а коли гість, попадаючи в наставлені сильца, признавав, що міст не лиш непотрібний, але навіть псує природний вигляд парку, барон затирав руки і тїшив ся на вид невдоволеня своєї жінки.

Навіть служба брала участь в борбі. Жан фірман, від першого дня цїлком рішучо заявив ся против моста: впрочім був то нероба, а панї мала відвагу велїти єму щось робити при будові. Мариянна кухарка, спершу була тої самої гадки; але панї підвисшила їй платню, не жадаючи нїчого, отже хоч міст був все той сам, она прийшла до иншого пересьвідченя. Пан був дуже обиджений з тої причини. Від тої хвилї Мариянна не могла єму догодити і зле приправляла найбільше улюблені доси страви. Служниця покоївка була по сторонї панї, а льокай з любови — чого то не робить ся з любови — стояв при нїй. Що-до старого огородника, обуреного, що єму щось змінено в улюбленім парку, нетерплячого ніяких новин, то той був найзавзятійшим ворогом нововибудованого моста і нїчим був би єго не підкупив.

III.

Борба тревала десять лїт, завзята і безперервна. Вік не успокоїв цїлком войовничого завзятя обох сторін, котрі розгорячившись в суперечцї говорили собі чим раз менше любі річи.

Одного дня часть моста запала ся; чим скорше єго відбудовано, аби не перестала домашна війна. До снїданя прийшов барон сияючий з радости і відозвав ся з уданою рівнодушностию:

— Гадаю, що лишиш єго вже в спокою.

Нї одно з них не називало вже по имени предмету спору.

— Зараз нинї велю єго направити!

— Нї, не зробиш того!

— Алеж так, сейчас!

— Нї, нї, нї!

— Але так, так, так!

Панови не стало терпеливости, вхопив сервету і підніс єї до гори з наміром — але лише з наміром — кинути єї через стіл на голову панї. Панї дістала нервового нападу і міст направлено. Пан барон умер з того. Впрочім був вже старий і мав недугу серця. Чуючи, що наближає ся смерть, шепнув до жени, прижмурюючи очи злобно:

— А таки нїколи не перейшов через него.

А баронова мусїла силувати ся, аби не сварити ся з умираючим.

В день похорону боячи ся, аби служба похоронна не перенесла єго звичайною дорогою до гостинця, видала приказ, аби домовину несено парком через міст.

— За житя не хотів нїколи перейти через той міст, то хоч по смерти мусить туди переходити — шептала крізь сльози затискаючи зуби.

Бай [1]) Ґанін в палатї.

(З болгарского — А. Константинова).

— О, о! Бай Ґанін, Христос воскрес! Чи ти був в палатї на сьвяченім?

— Хто, я? Як би я не був, то хто був би—відповідає менї бай Ґанін і підкручуючи лївий вус, моргнув на мене значучо оком, немов би хотів сказати: „Доки сьвіт сьвітом, бай Ґанін не пропустить нїколи нагоди, коли може щось скористати“.

— Ну як ви там провели час? Було весело?

— Е, е! що менї там весело, хапатня була знаменита! Упив ся як... як... Ти знаєш, великий тиждень, піст, роздув ся тою нужденною фасолею, а ще квасна капуста на то, виголодив ся як блощиця. В суботу нїчого не

[1]) Дядько.

в котрій єсть воздух. Вздовж сикавки серединою понад банею і обома помпами іде підойма, до котрої по обох кінцях закладають ся дручки, за котрі раз з одного другий раз з другого кінця підойми люди тягнуть в долину. До тої підойми суть причіплені зелїзні дручки від толоків в помпах. Коли люди на лївім кінця підойми потягнуть єї в долину, то она на правім піде в гору і потягне за собою толок ссучої помпи а той тогди ссе воду. Коли же люди на правім кінці потягнуть в долину, то толок в другій помпі піде в гору і забере нассану воду, котру опісля жене до банї з воздухом. Так робить ся раз по раз, аж в баню натолочить ся так богато води, що она там стисне дуже воздух, котрий опісля тисне на воду з цілої сили і жене єї в гору. Коли станути коло такої сикавки з заду, так, щоби видїти як она широка, то з правого боку понизше банї видко один отвір, той, котрим помпа ссе воду. Ся сторона сикавки називає ся правою. До сего отвору прирубовує ся довгий вуж, котрий на другім кінци має ситце; сим кінцем пускає ся вуж у воду чи то до бочки, чи до ставу, потока або хоч би й якої калабанї З друг го боку, або з лївої сторони сикавки єсть другий отвір, т. зв. струєвий, до которого прирубовує ся струєвий вуж, а до того знов прикручуєсь рура, котрою пускає ся струю води на огонь. По середині межи обома тими отворами сикавки, ссучим і струєвим, або пускаючим воду, єсть т. зв. вентильовий стіжок, в котрім знаходять ся вентилї або клапи. В міру того як вентилї отвирають ся і замикають ся, набігає вода до сикавки і дістає ся до банї, з котрої відтак бє сильною струєю в гору.

Щоби сикавкою уміти добре робити і удержати єї в добрім станї, треба знати докладно всї єї складові части, як що виглядає, до чого що належить, як его прикрутити або уставити і т. д. Складові части сикавки суть отже: 1) Деревляна підстава; — 2) дві помпи або металеві рури; — 3) металеві толоки в помпах; — 4) толокові дручки; — 5) отвір ссучий з правого боку сикавки; — 6) отвір струєвий з лївого боку сикавки; — 7) вентилї або затички; — 8) вуж ссучий з ситцем на другім кінци; — 9) вуж струєвий; — 10) рура струєва, котрою пускає ся воду на огонь; — 11) баня на воздух; — 12) підойма; — 13) деревляні дружки до підойми, за котрі бере ся руками.

Віз на сикавку може бути звичайний віз лиш без драбин і з широкою поміствицею. На переді того воза повинна бути скринка на всїлякі прилади потрібні до сикавки, а на ній може сидїти двох людий. Поза тою скринкою кладе ся в поперек сикавку. За сикавкою також в поперек приходить бочка з водою, а за нею друга скринка також на всїлякі знаряди та прилади, на котрій так само як і на передній може сидїти других двох людий. Крім того можна ще на такім возї примістити драбину і гаки.

Бочки на воду можуть бути звичайні бочки з нафти, які можна дешево купити; лиш отвір в такій бочці треба розширити, щоби можна в ню вигідно запустити вуж від сикавки. Одна така бочка може бути уміщена на возї з сикавкою, щоби зараз в першій хвили було чим гасити, а друга повинна бути на двох колесах, котру би люди притягнули.

Ведерця пожарні бувають або з покостованого і помальованого полотна, або бляшані, а то длятого, щоби можна набрати богато води, а мимо того, щоби були легкі і можна їх борзо подавати собі з рук до рук.

Гаки, сокири і топори, звістні загально; они служать до розривания дахів, до розбирания стогів, до розривування вязань і витягання горіючого дерева; їх можуть зладити таки сїльскі майстри.

Душеницї, суть то міцні а легкі тики, на котрих однім кінци суть привязані березові мітли, обвинені грубим полотном. Мітли ті повинні бути досить довгі, широкі і плескаті; їх мочить ся у водї і гасить ся искри, скоро які впадуть на сусїдний будинок. Душеницї можуть бути також паті: робить ся на пів метра довгі а 30 центиметрів широкі мітли, і обшиває ся грубим полотном, зшиваючи полотно боками і впоперек через середину.

Драбини повинні бути легкі, але міцні і в долинї заковані, щоби їх можна добре оперти. Після закона поліцийно-огневого, повинен кождий господар мати бочку на воду і драбину, але на то спускати ся не можна, і сторожа пожарна мусить мати свою драбину.

взяв до уст. А они назначили сьвячене на другу по півночи... Доки я стояв в церкві, то якби триста пявок ссало живіт. Плюю, плюю і слини вже не стало. Пробую закурити — не йде, гірко менї в роті. Заспівали „Христос воскресе", дванайцята година, як тут діждати до другої! Кажу моїй родині, ідіть до дому, їджте сьвячене, а сам пішов до „Червоного рака". Там, брате мій, повно таких самих як я, — циліндри, еполети, ордери. І они ждали другої години. Сів я при другім столї, дивлю ся, кількох молодців частує ся. Стіл заставлений перекусками — поросята, вино варненьске — аж менї слина до уст іде. Як лиш поглянув на шкірку поросяти, то гадав, що війду з розуму.

Питаю ся тих молодців: „А щож ви там їсте! Порося? Славно! І я би... так... трохи... зі шкірочкою...." Хотіли они менї дати. Але щож! Коли я такий встидливий від малого... (Але дай-но тютюнїрку, ти куриш добрий тютюн, не з фабрики Іванова, бо той смердить бакуном...) Їли з таким смаком, що я мусїв очи відвернути в другу сторону, так менї докучало їх їдженє. Хотів я сплюнути, але слини не ма... Висхло всьо в менї. Прийшло менї на гадку випити склянку пива, але роздумав ся. Чи я на те голодив ся два дни... Я відвернув ся, аби їх не бачити, мов умисне, нехай їх чорти возьмуть! Заєдно хрупають і прихвалюють порося... Хотів я встати і вхопити їм то порося... Хотів похлипити ся, аби приписнути жолудок — голоду тодї не чує ся, але дарма, не міг. Мій тїсний фрак мігби тріснути на плечах. Нехай єго лихо вхопить! А й ковнірик твердий, твердий, ріже шию як пила... Потемніло менї в очах. Вийшов я з реставрациї, завернув ід палаті. Не яло ся входити завчасу.

Маю там одного „каваса", приятеля, гм, навіть доброго приятеля, а навіть як хочеш, трохи мого свояка, але таки не яло ся. А впрочім, вийдеш завчасно, то й так їди тобі не подадуть. Ходив я, ходив коло головного входу, аж менї ноги зболїли. Аж тут по якімсь часї, тррр... заїздить один повіз, по хвили знов, тррр... заїздить другий повіз. Війшов і я до палати — слава Богу! Підкрутив вус, викашляв ся і дальше за ними. Війшовши до середини, дивлю ся, каваси, ґвардисти, вже уставлені. Виголений льокай приступив, аби менї здоймити плащ, я воркнув єму: „перепрашаю вас, робіть своє дїло" і не позволив єму розібрати ся. Він завстидав ся і відійшов розбирати инших. Як же я міг позволити, аби він мене розбирав, правда брате? Рукави, а радше підшивка в рукавах подерта. Війшов я на гору, але заки війшов, кинув оком по долїшних салях — стояли заставлені аж любо. Зібрала ся тьма народу. Ми пождали там трохи, війшов князь і княгиня. Сим разом, по християньски, були они лиш господарем і господинею. Роздали нам по яйци...

— А цілували ви їх в руки?

— Е! дурниця... За такий бенкет я й сто рук поцїлував би. Чи нї? Кажу тобі, брате, яка там була глота, як ми кинули ся на сходи... Вір менї, або не вір, я скакав по три сходи, трохи не упав на зеркало, але не дав ся нїкому випередити. Дірвав ся я до каваяру, запустив ложку — і нехай мене Бог покарає — як не набрав що найменше пів кіля. А та риба в майонезї... а ті, брате, закуски, котрих і назви не знаю... що як я то вложив в уста... Погадай собі! Їв я, їв, доси дивую ся, що менї жолудок не тріс... А яке питє!... Коли вийшов, як вийшов — убий, не памятаю!... Уфф!... ще доси болить голова від того шампана... Але дай спокій тому, як я собі напхав кишенї паштетами, то таке мягке, нехай єго чорти, як они розмазали ся в моїх кишенях... Е! остань з Богом, іду!

— З Богом, бай Ґанїн.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 22 цьвітня. Вчера по полудни відбув ся тут похорон міністра Гораньского. На похоронї були всї угорскі міністри а з австрийских др. Кербер і бар. Каль. Австрийскі міністри від'їхали вечером до Відня.

Рим 22 цьвітня. Між Прінеттім а амбасадором австро-угорским і німецким відбула ся довша конференция в справі три-державного союза. Кажуть, що підписанє союза послїдує вже в найблизших днях.

Брукселя 22 цьвітня. В Брукселї і на провінциї не повторили ся більше розрухи. Робітники по більшій части вернули до працї.

Триєст 22 цьвітня. Арештовано тут мулярів Андреаниого і Кальґоніого, обох з Італії яко небезпечних анархістів.

Мадрид 22 цьвітня. Король Альфонс XIII взяв вчера перший раз участь в полагоджуваню державних справ.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).